

ÚSTAVNÍ SOUD

JOŠTOVA 8, 660 83 BRNO

Vážený pan
JUDr.

V Brně dne 5. listopadu 2014
Sp. zn.: Spr. ÚS 759/14/JB

Vážený pane doktore,

dovoluji si tímto reagovat na Váš dopis ze dne 22. 10. 2014, ve kterém Ústavní soud žádáte jednak (1.) o informaci z rejstříku Ústavního soudu, která se týká sdělení data deklarovaného Českou poštou s. p. jako datum doručení soudní písemnosti vyznačením právní moci na přiloženém usnesení, jednak (2.) o sdělení obecné informace, zda Ústavní soud rozhodoval v mezidobí od svého vzniku do dnešního dne o souběhu ústavní stížnosti s dovoláním nepřípustným ze zákona. V případě, že tuto problematiku Ústavní soud řešil, žádáte o sdělení spisové značky.

Zatímco na první dotaz již bylo reagováno odesláním přiloženého usnesení s vyznačenou doložkou vykonatelnosti, dovoluji si tímto dopisem reagovat na Vaši druhou žádost. Již na úvod je nutno uvést, že standardně bývají ústavní stížnosti, podané paralelně s dovoláním, pro nepřípustnost odmítány (např. II. ÚS 340/13 ze dne 20. 6. 2013), aniž by se Ústavní soud zabýval tím, zda šlo o dovolání (ne)přípustné. V jiném, na Váš dotaz přesně dopadajícím usnesení Ústavní soud uvedl, že pokud stěžovatelka využila svého práva podat mimořádný opravný prostředek, „je nezbytné jí podané dovolání považovat za poslední procesní prostředek, které zákon k ochraně jejího práva poskytuje. Z této skutečnosti pak nelze než dovodit, že ústavní stížnost stěžovatelky byla podána předčasně“ (viz usnesení sp. zn. III. ÚS 1618/13 ze dne 12. 7. 2013, kdy v poučení rozhodnutí odvolacího soudu bylo uvedeno, že dovolání proti tomuto rozhodnutí není přípustné). Zde Ústavní soud odkázal na publikované usnesení ze dne 18. 1. 2007 sp. zn. IV. ÚS 393/06 [U 2/44 SbNU 755 (757)], kde se uvádí následující: „přezkum těchto rozhodnutí Ústavním soudem ještě předtím, než by o podaném dovolání rozhodl Nejvyšší soud, znamenal by faktické nahrazení rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu rozhodnutím Ústavního soudu, jenž by tímto nepřijatelně vstoupil do soustavy soudů obecných; takový postup Ústavního soudu by ovšem byl nejen v rozporu s ust. § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu, ale popíral by i samu podstatu postavení Ústavního soudu i podstatu řízení před ním vedeného.“ Podle již výše zmiňovaného usnesení sp. zn. III. ÚS 1618/13 není současně podání dovolání a ústavní stížnosti navíc „řešením, které by vyhovovalo požadavku právní jistoty. Věcným projednáním ústavní stížnosti by mohlo dojít k vydání dvou rozdílných rozhodnutí v téže věci. Nadto opačný postup ze strany soudce zpravodaje (spočívající např. ve vyčkávání na rozhodnutí odvolacího soudu) mohl by být považován za zásah do ústavního práva na zákonného soudce (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod); neodmítnutím ústavní stížnosti pro nepřípustnost by si totiž soudce zpravodaj ponechával ve své agendě i případ, který

by rozvrhem práce při podání ústavní stížnosti až po rozhodnutí dovolacího soudu (tedy dle pravidelného chodu událostí) mohl být (a se značnou pravděpodobností by také byl) přidělen jinému soudci zpravodaji, ba mohl by být rozhodován i v jiném senátu.“

Z poslední doby je podle mého názoru klíčovým usnesení sp. zn. **III. ÚS 665/14** ze dne 13. 8. 2014 (viz již předtím usnesení sp. zn. **III. ÚS 1640/14** ze dne 11. 8. 2014 a sp. zn. **III. ÚS 2016/13** ze dne 3. 4. 2014). V tomto rozhodnutí Ústavní soud vycházel (kromě dalšího, když řešil i další otázky, které v této věci vyvstaly) z toho, že stěžovatelka sice v souladu s poučením vrchního soudu podala dovolání, avšak podle jejího názoru nebylo dovolání přípustné. Vzhledem k tomu, že „stěžovatelka před podáním ústavní stížnosti (nebo souběžně s ní) daný mimořádný opravný prostředek sice uplatnila, avšak nevyčerpala, tj. nedosáhla rozhodnutí o něm, Ústavní soud musí pokládat v této části ústavní stížnost za "předčasnou", resp. za nepřípustnou.“ Ústavní soud se dále rozsáhle vyslovil k otázce nepřipustnosti dovolání ve smyslu § 238 o. s. ř., která může být v mnoha věcech sporná. Posouzení toho ovšem podle jeho názoru „náleží posuzovat dovolacímu soudu (§ 239 o. s. ř.) a jeho rozhodnutí nelze předjímat. Postupem Ústavního soudu, který eventuálně nesprávně vychází z přípustnosti dovolání, však stěžovatelka poškozena být nemůže. Pokud by se totiž ukázalo, že stěžovatelčino dovolání nebylo efektivním opravným prostředkem kupříkladu proto, že bylo objektivně nepřípustné [třeba právě s ohledem na ustanovení § 238 odst. 1 písm. d) o. s. ř.], nelze než tuto situaci interpretovat tak, že tím byl (dodatečně) zpochybněn implicitní předpoklad, na jehož podkladě Ústavní soud o nepřipustnosti této ústavní stížnosti rozhodl [totiž že podané dovolání (naopak) je způsobilé otevřít relevantní řízení, ve vztahu k němuž je řízení o ústavní stížnosti řízením subsidiárním]; v takovém případě Ústavní soud ústavní stížnost, nově podanou v zákonné lhůtě po rozhodnutí dovolacího soudu, projedná, neboť není přijatelné, aby (zjednodušeně řečeno) prvotní ústavní stížnost odmítl jako "předčasnou" a následnou pak jako "opožděnou"; z alternativ odmítnutého dovolání mohou vyvstat nepříznivé důsledky v případě, že podat dovolání bylo obligatorní (aby bylo vyhověno požadavku zakotvenému v § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu), avšak stěžovatelka by tak učinila procesně neregulérně, neboť to je nevyhnutelné postavit naroveň situaci, kdy dovolání nepodala vůbec.“

S pozdravem

JUDr. Mgr. Ivo Pospíšil, Ph.D.
Digitálně podepsal: JUDr. Mgr. Ivo Pospíšil, Ph.D.
DN: c=cz, o=Ústavní soud ČR, ou=Ústavní soud ČR, ou=Ústavní soud České republiky, postalCode=100 00, st=Brno, serial=144, cn=JUDr. Mgr. Ivo Pospíšil, Ph.D., serialNumber=179994, c=Generální sekretář Ústavního soudu
Datum: 2014.11.05 08:36:37 +0100

JUDr. Ivo Pospíšil, Ph.D.
generální sekretář Ústavního soudu